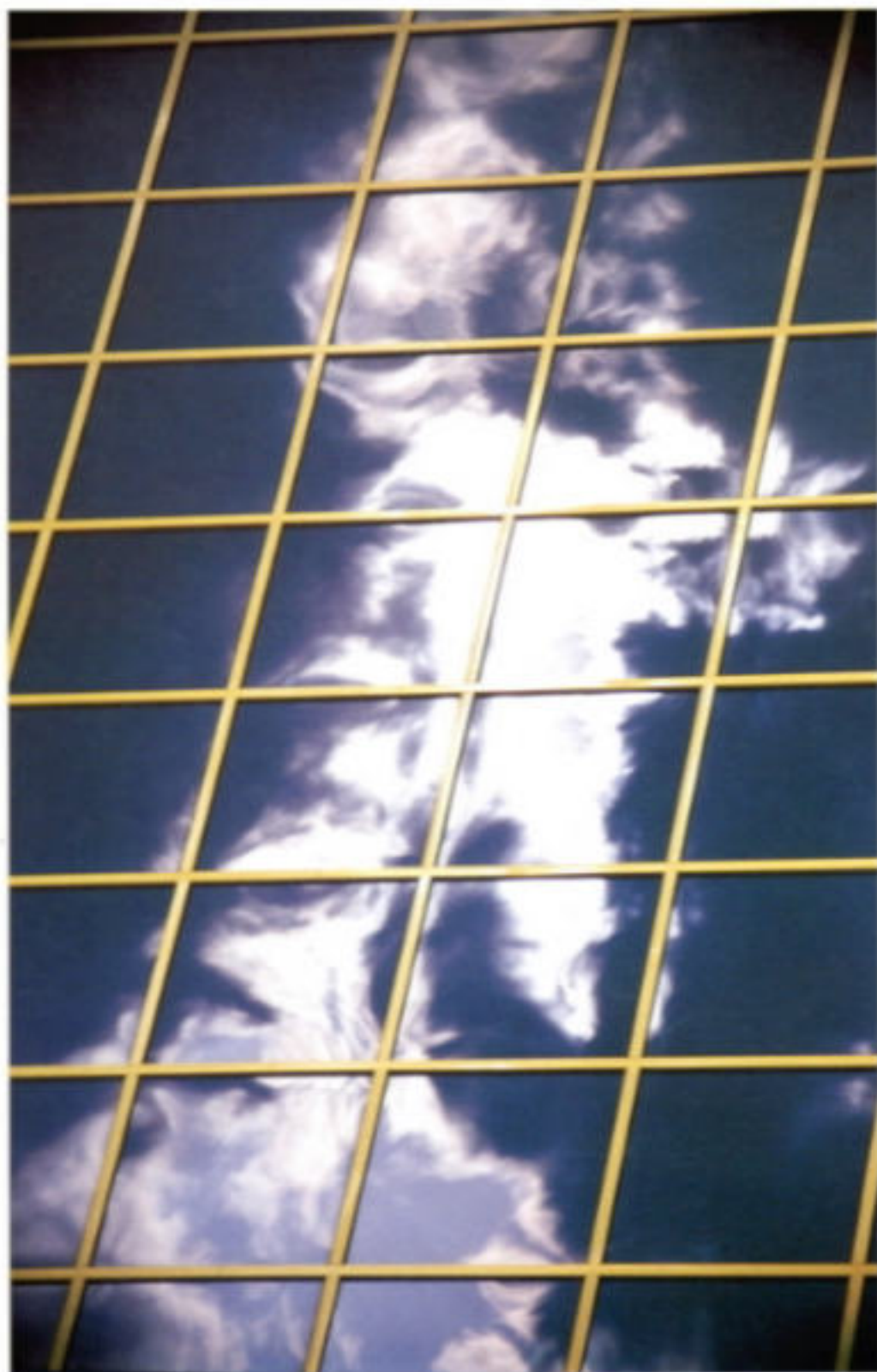


Ateneu

Santfeliuenc



d e s e m b r e 2 0 0 3

n ú m . 1 5

Ateneu

Amb aquest número de la revista **Ateneu Santfeliuenc** acaba l'any 2003 a l'Ateneu. Un any en el que l'entitat s'ha consolidat en l'aspecte musical, gràcies sobretot a les seccions musicals que en formen part. El **Cor de l'Ateneu** i la **Nova Rondalla de l'Ateneu** han continuat amb la seva activitat habitual, amb nombrosos concerts al llarg de l'any i el colorido que suposa cada any el Concert de Nadal que fan plegats a la nostra entitat. La **Coral Infantil Tic Tac de l'Ateneu** enguany ha estrenat nom i ha gravat un CD, dintre dels actes de celebració del 5è aniversari d'aquesta secció. La **Orquestra de Cambra Carles Alhagó** s'ha anat consolidant al llarg de l'any després de la seva presentació al 2002, actuant a la inauguració del Palau Falguera i oferint ara a principis del 2004 un concert de Reis amb un programa espectacular, on sobresurt el Concert de Brandenbourg n° 5 de J.S. Bach. Finalment, aquest any 2003 ha significat el naixement d'una nova secció musical, la **Coral Crescendo de l'Ateneu**, que se suma a l'oferta de cant coral que hi ha a l'entitat i que ja suma més d'una vintena de cantaires en poc més de tres mesos de vida.

Per una altra banda, **Contrabaix** ha continuat amb la seva oferta estable de concerts, oferta que aquest any ha augmentat en qualitat amb els concerts de **Contrabaix INT**, que han permès gaudir del millor jazz del món a l'Aula de Cultura de l'Ateneu, amb presències com les d'Steve Wilson, Ed Simon o Magi Boronat, Enrique Inaric, Monise Boronat, Ferran López, Gabriel Ponce, Sonia Perelló, Jordi Amigó, Jordi Arbos, Joaquim Prats, Carles Ponce, Cristina Sans, Conxita Xirau i Col·laboradors: Oriol Pérez, Xavier Duran, Alex Verdés, Elena Ramirez

Disseny i compaginació: Arteneu
Impressió: Cogisa, S. L.
Tramessa: Servicios Urbanos de Correspondencia
Trada: 1.000 exemplars

Consell de Redacció
Magi Boronat, Enrique Inaric, Monise Boronat, Ferran López, Gabriel Ponce, Sonia Perelló, Jordi Amigó, Jordi Arbos, Joaquim Prats, Carles Ponce, Cristina Sans, Conxita Xirau i Col·laboradors: Oriol Pérez, Xavier Duran, Alex Verdés, Elena Ramirez

Disseny i compaginació: Arteneu
Impressió: Cogisa, S. L.
Tramessa: Servicios Urbanos de Correspondencia
Trada: 1.000 exemplars

Adrián Jaies. Igualment, els Amics de la Música de l'Ateneu, un dels promotors de **Contrabaix**, també ha organitzat en aquest 2003 concerts extraordinaris a Sant Feliu, com les actuacions de Miguel Poveda o Paco Ibañez.

Però l'Ateneu continua viu fins i tot més enllà del terreny musical. La secció de cinema-vídeo ha creat el **Cineclub Ateneu**, la primera sessió es va fer el passat 5 de desembre als Cinemes Guinart amb la projecció de la pel·lícula i posterior col·loqui de *Te doy mis ojos*. La secció **Can 60** ens ha ofert un any més la Paellada Popular i la Revertlla de Sant Joan per a tots els socis i sòcies. La gent del **Fòrum de Debat** ens han ofert un espai per a poder opinar en un any molt electoral. Els espais del primer pis continuen plens de vida amb les més de vint entitats que conformen el projecte **Ateneu, espai de cultura i participació**. En definitiva, l'Ateneu és un punt de trobada de la cultura participativa a la nostra ciutat, una cultura, com sempre ens agrada dir, en primera persona.

Ara és el moment de desitjar-vos a tots i totes unes bones festes i un felicitat any 2004, en el que esperem continuar comptant amb la vostra col·laboració tant per a gaudir com per a participar de totes les activitats que al llarg de l'any es generen des de l'Ateneu.

Ateneu Santfeliuenc

fotografia de portada

Magí Boronat

Color, espai, ambient, estat d'ànim, són la matèria primera d'un autor ben conegut per tots nosaltres, a qui avui dediquem la nostra portada després de tres anys de vida de la revista. En aquests tres anys, en Magí Boronat ha estat més darrere de la feina diària d'aquestes pàgines que davant la tinta més visible. Però en aquest número hem decidit destacar una de les seves facetes menys coneguda: la de fotògraf.

"L'art es pot trobar a tot arreu", diu en Magí. Possiblement, la fotografia és el mitjà més capaç d'atrapar la bellesa casual que ens envolta. Una bellesa que a les seves fotografies resulta tant de l'acció de la naturalesa com de l'home. I que a vegades fins i tot, és creada espontàniament per la natura, mimetitzada per l'artista després en la seva obra i finalment torna a ser recuperada i reinterpretada pel fotògraf.

Perquè en Magí, com a fotògraf, no actua només com a caçador de l'atzar, sinó que també sap dotar l'objecte d'un nou valor aprofitant el filtre de la càmera i el seu llenguatge, transformant el color i seleccionant el detall a l'enquadrament que fins llavors no havia gaudit de vida pròpia. És aquí on demostra que posseeix una mirada pròpia.

La seva obra audiovisual també és remarcable i ha estat exposada a diferents esdeveniments a ciutats com París, Glasgow, Madrid, Pamplona, la Corunya o Bilbao i, és clar, arreu de Catalunya. Destaquen, entre els seus treballs, *Color i Ambient* i *Anatomia del disseny*, treballs d'ambient professional desde una òptica artística, els quals feien viatjar pels estats d'ànim a través del color.

Així doncs, la nostra última portada de l'any està dedicada a aquesta mostra en dues dimensions de tota una filosofia de treball en tres.



Educació

ENSENYAMENT PER A LA PAU, NO PODEM SER POSTMODERNS

Des dels anys vintanta els intel·lectuals han parlat molt de postmodernitat. La postmodernitat s'ha caracteritzat per aquesta època en què els valors predominants es podrien resumir amb aquesta dita: ser seriosos durant el dia i frívols de nit. Què volia dir ser seriosos de dia? Què volia dir ser seriosos de dia? Era de la informació, economia global, hem de conèixer per ser eficaços, hem de ser disciplinats per ser competitius. Què volia dir ser frívol de nit? Era del narcisisme impúlsiu, ser un mateix i prou, de la personalitat débil, sense judici sòlid, era de l'expressió sense pensament, l'expressió sense vivències, era de noms de les vivències, era de l'experiment amb la veritat, l'experiment amb la veritat, noms del joc, era del nihilisme estètic, del no-res però com a moda, de la falla de la realitat, del glamour de les imatges, etc. Els que som professors, mestres, pedagogs, formadors, tant se val el nom, vivim dia a dia amb els nostres alumnes aquesta condició postmoderna esquizofrènica de seriositat frívola. Heus ací la paradoxa: progressar adequadament, adquirir competències bàsiques, però sense esforç, sense patir.



Semblava que no calia memoritzar continguts magistrals, sinó que n'hi havia prou amb reconstruir el coneixement a partir de la comprensió, que l'important no eren els continguts, sinó els procediments, que no calia formar identitats sinó diversitats. Però ara, ara que darrere les notícies de guerra s'ha retrobat la seva realitat injusta, ara que darrere les notícies d'opinió s'ha retrobat el judici crític del ciutadà, ara que el poble, tots a una, torna a

cridar per la llibertat, ara que la pàtria vol ser la Humanitat, crec que ara més que mai ens cal un ensenyament per la pau que digui ja n'hi ha prou de postmodernitat, ja n'hi ha prou de seriositat frívola, de realitats imaginàries, de demagogia educativa, etc. Per tot plegat, crec que ens cal un ensenyament de la memòria pensada, per poder fer justícia amb la història. Crec que ens cal un ensenyament del contingut, per poder jugar amb la història. Crec que ens cal un ensenyament de la identitat universal, per poder reconèixer en l'altre la seva Humanitat.

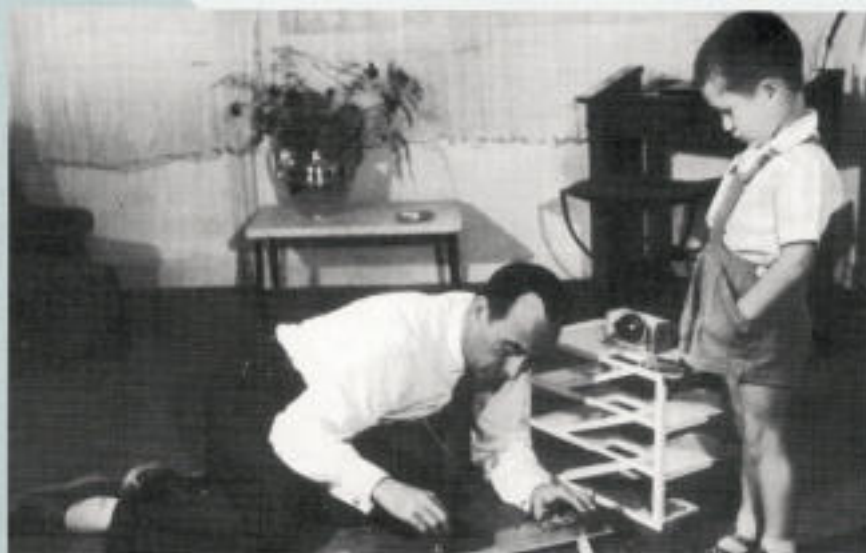
• Alex Verdès



LA COMUNICACIÓ ENTRE PARES I FILLS. UN REPTE O UN PLAER?

Un dia, un important músic anomenat Gong Mingyi va tocar música clàssica davant una vaca; aquesta va continuar pasturant com si res. "No és que ella no la senti, és la meua música que no l'interessa" es va dir a si mateix el músic. Llavors va imitar amb el seu *qin* el brunzit de les mosques i el tendre soroll dels vedells. Al mateix moment, la vaca va parar l'orella i, balancejant la cua, es va apropar al músic per escoltar fins al final la seva música, que aquesta vegada tenia un significat per a ella.

Mou Zi (segle I o II)



Poder establir una bona comunicació amb els nostres fills forma part del desig que perseguim la majoria de pares i mares que ens fem preguntes sobre l'educació dels nostres nens i nenes. Ara bé, quan aquest desig el volem reflectir en la nostra vida quotidiana ens adonem de com pot ser de gratificant poder connectar amb els nostres fills; o bé, de les nostres dificultats per crear espais de diàleg o formes d'apropament oportunes. No sempre tenim la seguretat d'encertar-ho.

Escoltant atentament el missatge del conte de Mou Zi, podem percebre que, afortunadament, tant pares com fills tenim al nostre abast eines suficients per poder trobar la manera de gaudir del repte de comunicar-nos amb les persones que ens estimem.

Un bon lloc per començar és per on va saber començar el músic de la nostra història. De forma sàvia va percebre que l'única manera de rescatar l'atenció de la vaca era utilitzant un llenguatge que fos conegut i segurament atractiu per a ella. Com el conte diu, amb "significat". Sigui quina sigui l'edat dels nostres fills, si tenim

la capacitat d'empatitzar amb els seus interessos i amb el seu moment evolutiu, tindrem unes orelles que ens escoltaran i un interès per part d'ells de ser recíprocs. Quan envaïm els nostres nens a la sortida de l'escola amb les mateixes preguntes de cada dia de com ha anat, de què han menjat o de si tenen deures, ens trobem de ben segur amb un silenci que quasi sembla boicotejador. Ara bé, nosaltres som capaços d'escoltar el nen quan ens explica coses seves mentre estem fent el sopar o parant taula? Els hi expliquem com hem passat el dia nosaltres o què és el que hem fet? Trobar el moment adequat per a tothom i un llenguatge comú són ingredients que garanteixen una trobada agradable per a tots.

Per altra banda, i per concloure, no hauríem de perdre de vista que els nostres fills i filles també tenen una gran necessitat de comunicar-se amb nosaltres, de ser escoltats i de ser tinguts en compte a l'hora de compartir la dinàmica de casa, els valors i les actituds familiars. Un nen que se senti escoltat pels seus pares se sent reconegut i amb

un paper significatiu a la seva família. A més a més, aquest nen tindrà al seu poder un tresor d'una vàlua incalculable: el poder gaudir de la capacitat de comunicar-se i relacionar-se amb èxit fora de l'àmbit familiar, amb tots els avantatges que això suposarà per al seu creixement personal.

- **Elena Ramírez Gámez**
Psicòloga i Assessora
Escola de Pares

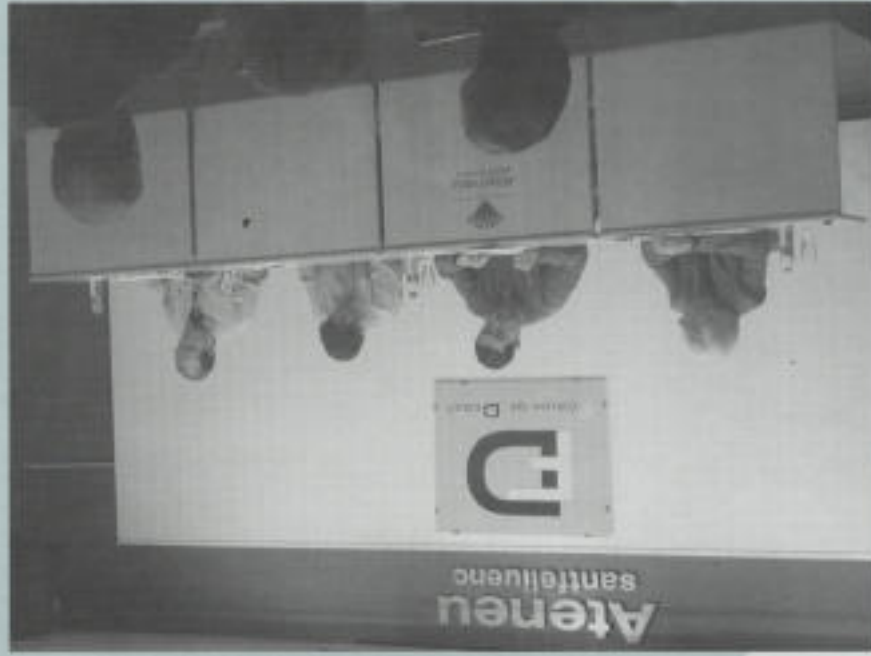


Fòrum de Debat La política de pactes

Des de l'Ateneu i, especialment, des del consell de redacció d'aquesta revista s'ha considerat des de fa temps la importància de la realització de fòrums de debat i la creació d'un espai on els ciutadans puguin opinar sobre temes d'actualitat. En aquest sentit, des del 2001 s'han fet diversos debats sobre temes que poden interessar els ciutadans (la situació de la llengua catalana, la gestió de l'aigua a les terres de l'Ebre, o la política municipal). Després de l'èxit del cicle de debats que es va fer prèviament a les eleccions municipals del passat mes de maig, en els quals van intervenir representants de totes les candidatures per parlar de polítiques de cultura, de joventut i sobre el Sant Feliu del futur, l'Ateneu va creure interessant la realització d'un altre debat sobre política, però que aquest cop traspasés l'àmbit local i posés sobre la taula qüestions tan delicades, però de crucial importància, com són els pactes postelectorals.

Així, doncs, sota el títol de "La política de pactes. Una anàlisi des de l'actualitat" va tenir lloc el passat 21 d'octubre a l'Ateneu Santfeliuenc un fòrum de debat de plena actualitat. Esmarcat en un any electoral, el debat volia obrir vies de reflexió sobre la crisi

del sistema de representació democràtica. Davant de la tendència cada vegada més marcada a la caiguda de les majories absolutes s'imposa una nova manera de fer política: els pactes. La majoria de gent coincideix a afirmar que els pactes de govern reflecteixen millor la pluralitat d'una societat, més que no pas les majories absolutes, que hi ha qui les arriba a titllar de "dictadures". Tanmateix, segons alguns pactes també generen polítiques desmesurades i incomprendsio per part de la ciutadania. Es per això que l'Ateneu, en col·laboració amb el Centre d'Estudis Comarcals del Baix Llobregat, va creure oportú oferir a la ciutadania un espai de debat i reflexió a l'entorn del tema. Els convidats a la taula eren Margalet Simes, Jordi Juan i Jaume Claret, tots ells periodistes i de procedències diverses, que van plantejar el tema des de diferents vessants i es parlar tant dels pactes sorgits de les eleccions



municipals del mes de maig, com dels possibles pactes en les eleccions catalanes. Sota la moderació del president de l'Ateneu, Magi Boronat, va obrir el debat Marçal Sintès, col·laborador habitual del diari Avui, que va abordar la qüestió de la política de pactes de manera introductòria i pedagògica. Sintès va exposar de manera clara les peculiaritats del nostre sistema representatiu, que permeten situacions com la de Sant Feliu, en la qual la força més votada queda fora del govern. I va aclarir que els ciutadans no votem alcaldes ni presidents, sinó regidors i diputats i que, en tot cas, qui decideix qui governarà són aquests regidors i diputats i no pas els ciutadans. Ara bé, del funcionament del sistema representatiu no se'n fa prou pedagogia, segons Sintès, i això confon la ciutadania, com ha passat a la nostra ciutat. En la política local, a més, s'han de tenir en compte altres factors que poden complicar encara més les coses: les qüestions personals o psicològiques, la gestió feta pels qui han governat i, fins i tot, l'afany de poder: "A tothom li agrada manar", afirmava Sintès. Què pot passar en el futur a l'Ajuntament de Sant Feliu? Segons el periodista, el pacte de govern a la nostra ciutat és una capsa de sorpreses "tothom sap com hi entra, però ningú no sap com en sortirà".

El segon a intervenir va ser el periodista santfeliuenc i sotsdirector de La Vanguardia, Jordi Juan. Coneixedor del pacte municipal a la nostra ciutat, Juan admetia que "el pacte a Sant Feliu és just", tot i que és "lleig", com també ho són els de Molins de Rei,



Esparreguera, Collbató i Cerdanyola. Són pactes el fonament ideològic dels quals és dubtós i, per tant, són difícils d'explicar a la ciutadania. Això fa inevitable el descrèdit de la política. Per evitar aquest descrèdit, Juan va reivindicar, com ja havia fet Sintès, un esforç de pedagogia per part dels mitjans de comunicació, però, sobretot, per part dels partits polítics.

Finalment, Jaume Claret, periodista i historiador vinculat al Centre d'Estudis Comarcals del Baix Llobregat, va oferir una visió històrica de la cultura del pacte. Va explicar que, a diferència d'altres països de l'Europa occidental, en el nostre país la cultura del pacte no existeix. Això es deu a un excés de poder dels partits i també a la professionalització de la política: els polítics deuen el càrrec al partit, perquè tota la vida han sigut polítics; a tot això caldria afegir-hi la confusió entre el càrrec públic i el càrrec polític que es dona molt sovint en el nostre país. Claret, a més de la tan reivindicada pedagogia, va incidir en la necessitat que hi hagi una ètica i uns valors en política i va recordar unes "màximes" que no s'haurien d'oblidar mai a l'hora de pactar (i que massa sovint s'obliden): no es

passar comptes ni per fer fora algú; els pactes han de ser constructius. A més, per la nostra banda, els ciutadans no ens n'hauríem de rentar mai les mans, de la cosa política: "La política és massa important per deixar-la només en mans dels polítics", sentenciava Claret.

Tot seguit es va obrir el torn de paraules al públic i hi va haver un debat fervorós focalitzat, sobretot, en el cas de la nostra ciutat. Hi va haver intervencions per a tots els gustos i, si una cosa va quedar clara, és que el pacte municipal a l'Ajuntament de Sant Feliu no ha deixat ningú indiferent.

• Cristina Sans

A les fotografies trobem diferents moments del Fórum de Debat dut a terme a l'Ateneu. D'esquerra a dreta a taula, Magi Boronat, president de l'Ateneu i moderador del debat; Jaume Claret (historiador i periodista); Jordi Juan (periodista) i Marçal Sintès (periodista).



Circuits de Música

a Catalunya

Catalunya és un país amb una enorme vitalitat cultural. Argumentar aquesta afirmació quasi es fa innecessari des d'aquest article, ja que l'entitat que edita aquesta revista i el conjunt d'activats de difusió cultural tant d'amateurs com professionals que es gestionen des de les seves instal·lacions i amb l'esforç d'un gran conjunt de persones tant voluntàries com professionals, en són una clara prova. Aquesta senzilla realitat (que a nosaltres ens pot semblar molt obvia fins al punt que a vegades potser no li atribuïm ni tan sols el gran valor que té) no té experiències paral·leles evidents a la resta de la península Ibèrica; com a mínim, hauríem d'observar que el paper de la societat civil en la creació i difusió de la cultura és menor. La manera en que la societat catalana viu la cultura és significativament específica, o, dit d'una altra manera, diferencial. Les raons d'aquest fet són diverses i complexes, escapen de l'objectiu de l'article i del coneixement de l'autor, però sí que podem afirmar sense risc que darrere d'aquesta realitat actual hi



ha tota una tradició. La societat catalana no ha deixat la cultura només en mans de les institucions i ho ha fet durant llargs anys des de la resistència contra les mateixes i sempre universalitzant i democratitzant l'accés a la cultura. No obstant els índex de consum (una horrible paraula a utilitzar al voltant de

l'art però fàcil d'entendre) del fet cultural a Catalunya, sí bé són lleugerament superiors a la de la resta de l'Estat en moltes disciplines, resten molt lluny dels nivells dels països europeus de l'entorn. Per explicar en part aquest fet també ens podem remuntar al passat i recordar que encara no arribem a 30 anys de democràcia (si aquesta jove senyora entra dintre de les estadístiques hauríem de concloure que encara viu amb els seus pares). Tot i això, i precisament a la llum de l'opinió expressada, no ens podem conformar amb la situació i sí constatem que Catalunya és un país amb múltiples manifestacions culturals quotidianes, amb una gran creativitat, amb molts creadors i creadores (focus attractor per a creadors i creadores d'altres indrets del planeta que van des de Madrid a Nova York passant per Buenos Aires) i amb una societat civil especialment implicada i sensibilitzada vers la cultura, alguna cosa no funciona.



Dit d'una altra manera disposem de la matèria primera (creativitat) i de persones interessades i implicades en l'accés a la cultura ("consumidors" potencials), ens falta, doncs, una bona producció, comunicació i distribució, i els índexs culturals del país haurien de pujar significativament.

Si, com sempre, no volem deixar la cultura exclusivament en mans de les administracions, la societat civil organitzada hi té una gran corresponsabilitat. La societat civil s'organitza bàsicament des de la proximitat, a nivell local o fins i tot a les grans metròpolis a nivell de barri. La forma en què les diferents organitzacions de proximitat abasten tot un territori, una forma altament eficaç i eficient, és teixint xarxes, creant circuits. Una administració intel·ligent ha de donar suport i fins i tot catalitzar la creació d'aquests circuits.

El camí està iniciat, en els últims anys tant des de sales, com associacions, com administracions i la majoria de vegades amb treball conjunt s'han posat en marxa circuits i programacions diversificades en xarxa a tot Catalunya.

En posarem l'exemple dels circuits amb què el nostre cicle ContraBaix ha establert col·laboracions. El primer, la Xarxa de Músiques de Catalunya, coordinat per Joventuts Musicals de Catalunya, aplega més de 40 localitats catalanes amb una extensa distribució territorial.

En aquest circuit, la música clàssica (de fet, en aquest aspecte és el circuit



de referència i el primer pas a la professionalització per als músics catalans en molts casos) continua tenint un pes específic significatiu, tot i que cada vegada més s'obre a altres estils com el jazz, les músiques del món, els concerts familiars, o propostes de música electrònica. En total una mitjana aproximada d'uns 200 concerts anuals.

Des de fa uns anys aquest circuit treballa en col·laboració estreta a Barcelona amb l'Oficina de Difusió Artística de la Diputació de Barcelona. Aquest darrer és present a la majoria de programacions de teatre, dansa i música dels ajuntaments de la província i és, per tant, el circuit amb més nodes de tots els que comentarem. L'altra gran administració, la Generalitat, ha començat també des de fa uns anys a articular altres models de circuits que estan tenint uns grans resultats. És el cas de Ressonances a Catalunya (tot tipus d'estils, formats mitjans o grans), el Circuit Català de Sales (pop i rock) i de Ressonances Jazz (jazz). Aquests circuits articulats des de l'Espai (sala gestionada per la Generalitat de Catalunya) han permès entre d'altres que a Sant Feliu gaudíssim aquest darrer any de concerts com els de Paco Ibáñez, Miguel Poveda o Jazz on Bach.

Aquests circuits constitueixen plataformes útils per a la interlocució entre artistes i programadors, la seva

tasca extén territorialment l'oferta musical a Catalunya i augmenta les programacions existents tant quantitativament com qualitativament. Continuar els passos en la seva extensió i la coordinació de tots ells en una xarxa de xarxes poden ser els reptes a partir d'ara.

● Ferran López



A la pàgina anterior:

Exemple de concerts que s'han pogut gaudir a Sant Feliu durant el primer semestre del 2003 gràcies als Circuits de Sales catalans.

Fotografia superior dreta, Miguel Poveda. Fotografia inferior esquerra, Paco Ibáñez.

En aquesta pàgina, concerts del Cicle Ressonances Jazz de la Generalitat al segon semestre del 2003.

Fotografia superior dreta, Jazz On Bach al Palau Falguera.

Fotografia inferior esquerra, Carles Benavent dins la formació de Joan Sanmartí Otras Canciones, a l'Aula de Cultura de l'Ateneu.

Michael Moore

literatura...

Tot i el seu caràcter de supervendes i bestseller -el que una mica vol dir també la pertinença al món editorial més preocupat per raons econòmiques que no estèticament literàries- *Estúpids homes blancs* està condemnat a convertir-se en un assaig més o menys referencial dins de l'allau de reflexions i anàlisis posteriors a l'11 de setembre de 2001, el dia en què una mica va canviar tot o, si més no, ens va posar de pet al segle XXI. Les raons del perquè d'aquesta referencialitat estan en el fet que Moore, amb habilitat i dosis de molt bon humor "a l'americana", sap agafar al lector de la mà i inserir-lo en un espai de reflexió, crítica i denúncia política del que succeeix als Estats Units d'Amèrica i, per extensió, al món en general.

Moore, un americà de cap a peus, demostra conèixer les profundes raons que expliquen, en primer lloc, el perquè d'un govern republicà presidit per l'«analfabet funcional, exalcohòlic i delinqüent» de George Bush Jr merces al que Moore bateja com a cop d'estat molt americà. El frau massiu comés per l'Estat de Florida, per George Bush i Katherine Harris (secretària d'Estat a Florida a més de codirectora de la campanya republicana a la presidència), en excloure milers de ciutadans negres, possibles votants democràtics, a través d'una operació informàtica a Data Base Technologies va ser clau per a fer pujar al poder a «el lladre de lladres».

L'interès i l'encert de Moore rau en l'«esmentada habilitat per saber convertir les raons de la investigació i denúncia política en raons per fer riure quan, en realitat, la gravetat d'allò estudiat i investigat en vertal convideja més a la preocupació i depressió absoluta. Moore, fins i tot de la mateixa manera que havia fet al no menys important film *Bowling for Columbine* (guardonat amb un Oscar al millor documental i on denuncia per què els Estats Units és el país amb més morts per armes de foc sense cap altra més guerra que el racisme, el crim organitzat i l'odi social) no deixa més que un petit espai a «l'única esperança que tenim en aquest país per socórrer els malalts, protegir les víctimes de la discriminació i oferir una vida millor als qui pateixen és resar a cor que vols perquè els nostres governants es vegin afectats per les pitjors malalties, tragedies i circumstàncies possibles en aquesta vida».

Amb el pas dels mesos des de la seva estrena, podem afirmar que *Bowling for Columbine* és un d'aquests films que s'han incorporat a la nostra memòria col·lectiva. Fet gens menyspreable tractant-se d'un documental d'autor, Michael Moore hi exerceix de narrador i de guia denunciant les morts als Estats Units per armes de foc (11.000 persones per any) i fent recerca de les seves possibles causes. Per això utilitza tots els mitjans al seu abast (testimonis, imatges d'arxiu, dibuixos animats, treball de camp...), amb un to molt didàctic. Oscar al millor documental, sense ell no hauríem pogut conèixer el jove del *Libre de cuina d'un anarquista*, les terribles imatges de la tragèdia a l'Institut Columbine o l'animació sobre la història de la por dels nord-americans... i un dels moments més tensos que ha donat el cinema darrerament, la trobada de Moore amb Charlton Heston. Documental polític i, per tant, interessantíssim.

● Oriol Pérez

... i cinema

Moore.

del seu govern no puc més que preguntar-me quin càstig proposaria per a ells el Sr.

de la gran afinitat i simonia de la causa republicana en la figura de José María Aznar i cervells, als penes i a les mans (per bé que no necessàriament en aquest ordre). A causa castigui tots els membres de la Cambra de Representants amb càncers incurables als puc més que posar una espelma al «Senyor (Deu, Jahvé, Buda, Bob, Ningú) perquè Acabo de finalitzar el llibre, he rigut, però les imputacions són tan tremendes que no



Entrevista

Marta Rodoreda

directora de la Coral Crescendo de l'Ateneu

Us presentem la Marta Rodoreda, la directora de la nova Coral Crescendo, que enriqueix encara més les activitats musicals de l'Ateneu. El grup, obert a tothom, assaja cada dimarts a les 21.30 hores. La seva directora té 26 anys, és mestra d'educació musical, ha dirigit, entre d'altres, la Coral Juvenil del Grup Torxa, i dirigeix la Coral Infantil Coloraines de l'Orfeó Gracienc i la Coral Infantil El Violet dels Lluïsos de Gràcia.

Quan et va començar a atreure el món coral?

Vaig començar cantant als 12 anys a l'Orfeó Gracienc, tot i que val a dir que a l'escola també cantàvem molt, i als 17 anys vaig començar a dirigir El Violet dels Lluïsos de Gràcia, que encara dirigeixo. A partir d'aleshores, vaig començar a dirigir altres corals de nens i joves i fer cursos de direcció coral i cant. Actualment canto a la coral Cantiga de Barcelona.

Què et va fer acceptar la proposta de dirigir aquesta coral?

Vaig rebre la proposta d'iniciar aquesta coral a través de persones vinculades a l'Ateneu, i hi vaig trobar gent amb moltes

ganes i iniciativa. També m'agradava que hi hagués una entitat al darrere, perquè sempre ajuda molt.

Quines edats tenen els cantaires?

En principi havia de ser una coral "juvenil", però al final s'ha format un grup molt heterogeni. Hi ha gent més jove i gent més gran (entre 20 i 45 anys), gent que sap llegir una partitura i gent que no, gent que té experiència cantant en una coral i gent que és la primera vegada que s'hi embarca.

Un dels vostres punts més atractius és el treball de tècnica vocal.

La formació vocal és tan important com el repertori. Per això fem exercicis de respiració, de relaxació, fins i tot, de massatge, d'emissió de veu i d'empast entre les veus. Hi ha veus molt maques dins del grup, però algunes estan poc treballades i s'han d'ajudar a despertar.

M'han arribat veus que us falten veus d'homes, vols aprofitar aquestes línies per fer una crida?

(riu) Sí, des d'aquí fem una crida desesperada. Són pocs homes, els que tenim, però bons! De moment, treballem a



tres veus: sopranos, contralts i homes, i també cantem cànons amb obstinats.

Fas una prova als nous cantaires, és per fer una selecció?

No. Fem una petita prova de veu, però no és per descartar, sinó només per veure la corda en la qual han de cantar, allà on estaran més còmodes. I per conèixer millor les veus del grup.

Quin repertori treballeu?

Amb la Cesca Ribas, l'altra impulsora de la coral, hem programat un repertori, però estem oberts a propostes de tot tipus. Fins i tot, un dels cantaires ha escrit una harmonització d'una cançó que ja estem assajant. No ens volem tancar en un estil, per exemple, fer només peces clàssiques o tradicionals. Sóc força oberta i m'agrada fer música de compositors del segle XX, que a vegades es deixa de banda. Però també peces de totes les èpoques i gèneres, música tradicional, de casa nostra i d'arreu. Cada estil té una determinada manera de cantar-se, i aquesta diversitat ens ajuda a millorar vocal i musicalment parlant.

Finalment, què creus que trobarà la gent que s'apunti a aquesta coral?

Jo crec que la gent pot trobar, a més a més de la formació vocal, el plaer de fer música en conjunt amb l'instrument més proper que tenim: la nostra veu. Crec que, molt més satisfactori que fer música sol, és sentir la suma de les diferents veus i notar que cadascú té el seu paper. També podran conèixer un repertori força variat que intentem treballar amb tot el rigor i respecte que es mereix, per tal de "fer música". Més endavant farem concerts i estem planejant un possible intercanvi amb una altra coral. En fi, us hi esperem!



● Gabriel Ponce

Espeldeo Grup Santfeliuenc: Espeleologia i Fotografia

L'Espeldeo Grup Santfeliuenc és una entitat fundada el 1989, que consta d'una vintena de membres i que és federada a la Federació Catalana d'Espelologia. Dedicada la seva activitat a la pròpia pràctica de l'espelologia i a organitzar anualment un concurs fotogràfic (enguany ja ha estat el XIVè) de prestigi internacional. És per això que ens hem reunit amb en Miquel Vigorós, en Julio Ramiro, en Rafel Fiblà, l'Alberto Pérez i en Jordi Segarra, tots ells membres del grup, perquè ens parlin no només de la seva activitat i del concurs fotogràfic, sinó també del fet espeleològic en general.

Què és per a vosaltres l'espelologia? Un esport? Una ciència?

MV: Les dues coses.

JR: Per mi personalment, barreja sobre tot d'esport i art.

MV: Sí, és un esport, però un esport científic. Té molts vessants: submarinisme, estudi dels animals i fauna

cavernícola, fotografia o topografia de les cavitats. Pensa

que hi ha cavitats de centenars de quilòmetres, i se'n han de

fer els plànells.

Quina tradició hi ha a Catalunya de la pràctica espeleològica? És Catalunya una bona zona per a practicar-hi?

MV: Ara fa un parell d'anys es va celebrar el centenari de l'espelologia a Catalunya i al 2004 la Federació Catalana fa 25 anys. Els grups espeleològics van sortir en el seu moment com a grups derivats dels grups muntanyistes, cosa que va fer que hi hagués una gran rivalitat als inicis, tot i que ara aquesta rivalitat ja es va perdre.



Pel que fa a Catalunya per a la pràctica espeleològica, podem dir que és una zona de baix nivell. Hi ha zones com el Garral, l'Ordal, Montserrat o Sant Llorenç del Munt, però no hi ha les profunditats que pots trobar a zones com Picos de Europa, per exemple.

JR: Aquí a Catalunya hi ha bastants pous, tot i que no tenen la profunditat de Picos de Europa o Cantàbria. La majoria són només cavitats verticals, amb molt poc recorregut horitzontal.

MV: Però pensa que a Espanya hi ha cavitats de més de cent quilòmetres, com el Ojo Guareña a Burgos, o a Santander, on ara connectaran tres cavitats que faran més de cent quilòmetres. Tot i que l'Himalaia dels espeleològics continua sent els Caucas, on hi ha cavitats de 1.700 metres de profunditat, o la Cova del Mamut, als Estats Units, de 600 quilòmetres de profunditat.

Quines sensacions poden tenir practicant l'espelologia?

RF: Sobre tot la tranquil·litat d'estar en una cavitat, és una sensació molt diferent al món urbà al que estem acostumats.

MV: Allà baix fins i tot perds la noció del temps.

JR: ... i et sentis un privilegiat. És un esport que no pot fer tranquil·litat que deia en Rafel, allà baix no trobes la típica gent de la paella dels dimenges (rialls). Tot i que a vegades hi ha moments dolents, en que estàs penjat d'una corda o t'estàs arrossegant pel terra omplint-te de fang, al dia següent et tornen a venir les ganes que arribi un altre cop el cap de setmana i tornar a baixar. No puc explicar d'on em surten les ganes o perquè ho faig. És una sensació molt especial.

MV: És la crida de les profunditats.

És l'espeleologia un esport de risc?

JR: La gent des de fora, potser sí que hi veu risc, però amb una tècnica, les mesures pertinents i una planificació és difícil que et passi res. I si a algú li passa alguna cosa, quasi sempre acostuma a ser per confiança.

MV: per excés de confiança.

JR: efectivament, de la gent que es pensa que ho sap tot, arriben massa i passa el que passa. Però preparant-ho bé no ha d'haver-hi risc.

MV: és un risc calculat.

Com explicariu la relació que ha d'haver-hi entre els membres del grup per a aconseguir les diferents fites?

AP: És el bon ambient i l'amistat que es genera en el grup el que fa que agafis confiança en la gent per a poder complir els objectius.

MV: Has de confiar molt en el company, i la confiança ha de ser mútua.

JS: És un esport d'equip.

MV: I entre els diferents espeleòlegs acostuma a haver-hi sempre una bona relació, fins al punt que quan algú s'ha quedat atrapat, en el rescat sempre s'hi ofereix tothom i hi ha una mobilització molt gran.

JR: Fins i tot ja no és tant que hi hagi amistat sinó que hi hagi equip, que cadascú sàpiga el que ha de fer. Un equip de mínim tres persones, ja que si hi ha un accident un s'ha de quedar amb el ferit ajudant-lo en el que necessiti mentre l'altre va a demanar auxili. Si vas sol, és que estàs malament del cap.

Com va sorgir la idea de fer el concurs de fotografia espeleològica?

MV: Va ser idea meua. Veia que altres grups feien altres coses i també tenies ganes de fer quelcom diferent de la pràctica espeleològica, així que vaig optar per la fotografia. Al principi no va anar gaire bé, hi havia poca participació, però amb els anys ha anat creixent no només en participants sinó també en el públic interessat a veure les fotografies. Al principi era un concurs nacional, però ara fa uns cinc anys que ha agafat un caire internacional. Tot i que aquesta voluntat d'obrir fronteres al principi ens va costar, ara gràcies a internet ens és més fàcil contactar amb grups espeleòlegs de l'estranger.



3

RF: També és cert que quan el concurs era només nacional sempre hi participava la mateixa gent, i en obrir fronteres volíem no només que hi participés gent nova sinó també que pugés la qualitat de les fotografies, cosa que podem dir que hem aconseguit.

Ara mateix arribem a contactar amb uns 800 grups.

JR: Hem rebut fotografies fins i tot del Brasil.

MV: ...i també d'Itàlia, de França, d'Anglaterra...

JR: Ara mateix podem dir que aquest concurs és la nostra alma mater.

Finalment, després de temps dedicat a la pràctica de l'espeleologia, hi ha alguna anècdota divertida que vulgueu compartir?

MV: Una de molt bona: un cop vaig trobar una granota a 500 metres de profunditat! Encara ara quan ho explico no em creuen, però tinc testimonis.

JR: També un cop hi havia una mosca fent-nos la punyeta a 90 metres, tot i que havíem baixat diversos pous, la mosca ens va seguir! Suposo que deuria anar seguint la llum de les llanternes...

● Carles Ponce

A la pàgina anterior:

1. Membres del Espeleo Grup Santfeliuenc durant l'entrevista.

2. Miquel Vigorós, president de l'Espeleo Grup.

En aquesta pàgina:

3. Fotografia guanyadora del premi del Concurs de Fotografia de Canons del 2002.

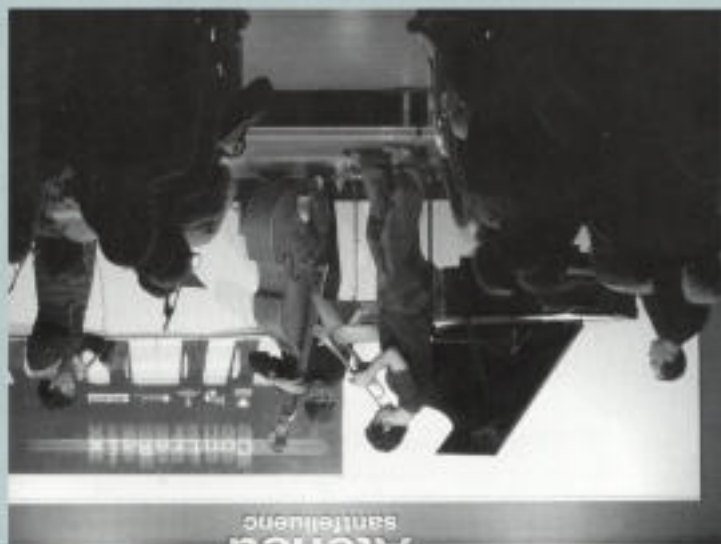
4. Fotografia guanyadora del primer premi del Concurs de Fotografia Espeleològica del 2002.

Els passats 27 de setembre i 10 d'octubre Contrabaix va obrir el segon semestre del cicle amb dues propostes extraordinàries. La primera va permetre gaudir a l'Aula de Cultura de l'Ateneu del pianista argentí Adrián Iates, un dels grans noms del jazz del moment. La seva trajectòria artística inclou tres nominacions als Grammy, a la vegada que ha rebut grans elogis unànimes per la seva visió renovadora del tango des d'una estètica clarament jazzística. L'acompanyaven la veu de la cantant argentina Liliana Herrero, Marcelo Mercadante al bandoneó, Horacio Fumero al contrabaix, i una petita sorpresa al final del concert amb la intervenció en un tema de Raynald Colom a la trompeta; tot un luxe per al tercer concert d'aquest any de Contrabaix INT, una nova línia de programació per a aportar l'oportunitat de gaudir del millor jazz del món.

El 10 d'octubre, dins de les Festes de Tardor de la ciutat, Abdeljalil Kodssi (el líder de Nass Marrakech) va ser qui ens va oferir una proposta de world music. Kodssi va presentar el seu projecte més personal, produït pel gran músic cuba Omar Sosa, en una oferta vitalista que va fusionar rock, jazz o música gnawa amb músics de tot el Mediterrani i del Carib. Un concert de música ètnica i mestissatge que va reunir més de dues-centes persones a la pista de l'Ateneu.



Exposició de pintura del Taller d'Art



L'Ateneu compta des d'aquest mes d'octubre amb un nou taller dins de la seva oferta d'activitats: un Taller d'Art que treballa diferents tècniques de dibuix i pintura sota la direcció de l'artista-pintor Rafael Plaza.

Es per aquest motiu que per a inaugurar el curs l'Ateneu va dur a terme una exposició per presentar l'obra de divuit antics alumnes de l'estudi personal de Rafael Plaza.

Aquesta exposició va comptar amb obres (en la seva majoria originals) de gran qualitat que barrejaven tècniques com l'oli, l'aquarel·la o l'aquaret-la.

L'exposició es va inaugurar el divendres 26 de setembre i va comptar amb una important afluència de públic durant tots els dies que l'exposició va romandre oberta.

Correllengua 2003: Presentació del llibre *Dolor de llengua*



Dolor de llengua d'Enric Larreula és el llibre que la CAL de Sant Feliu (entitat vinculada a l'Ateneu, espai de cultura i participació) ha presentat aquest any per obrir els actes del Correllengua 2003. La presentació va tenir lloc a l'Aula de Cultura de l'Ateneu el passat 8 d'octubre i va comptar amb l'autor del llibre, Enric Larreula, i el coordinador de la CAL de Sant Feliu, Eduard Mullor.

Dolor de llengua parla, entre d'altres coses, de les afectacions psicossomàtiques que pot produir en els parlants d'una llengua el fet de presenciar el retrocés i la substitució de la pròpia llengua per una altra. El llibre recull testimonis de persones que han vist com en pocs anys el català deixava de parlar-se en poblacions senceres del territori.

La presentació del llibre obria una sèrie d'actes que van culminar el passat 25 d'octubre, amb la lectura del manifest del Correllengua 2003 i diverses activitats, com un cercavila o un concert.

Caminada Popular i Exposició de Bolets

És clar que qui no coneix el medi i el territori on viu, difícilment podrà estimar-lo, o defensar-lo. Amb aquesta raó l'ARES ha protagonitzat dues de les seves activitats el dia 27 de setembre passat i el cap de setmana del 25 i 26 d'octubre.

La primera va ser la 13 Caminada Popular que organitza el Club Atlètic Sant Feliu, i dues entitats amb seu a l'Ateneu: l'Agrupació Excursionista Sant Llorenç i l'ARES en la qual des d'un vessant ludicoesportiu es pretén conèixer indrets de l'entorn de Sant Feliu.enguany la caminada, va ser un xic llarga (4 hores) i va passar pel costat de masies amb orígens a l'alta edat mitjana, fent parada a l'ermita de Sant Pere de Romani i arribant fins al Ciuró* tots dos en terme de Molins. Un itinerari molt adequat per al cap de setmana en què se celebraven a tot Europa les jornades Europees del Patrimoni. El coneixement del nostre patrimoni històric artístic i natural s'ha de realitzar també a partir d'aquestes caminades. Una setantena de persones van prendre part a l'activitat, que va cloure al parc Europa amb l'entrega d'un recordatori a tots els participants. A ningú no se li va escapar que el dia de pluja que va fer el dissabte anterior va dissuadir més d'una voluntat. L'any vinent us hi esperem a tots.

La segona activitat ha sigut la XVII Exposició de Bolets de Collserola, organitzada per l'ARES, i la II Mostra de Filatèlia Micològica, organitzada pel Cercle Català del Col·leccionisme a l'Aula de Cultura de l'Ateneu. La recollida de mostres del dissabte va permetre la localització de gairebé 140 varietats, mitjançant la participació de 27 persones que van realitzar la recollida i que demostra que els boscos de Collserola segueixen estant més vius que mai. Durant tot el cap de setmana l'exposició va ser visitada per gairebé 300 persones, que no es van deixar intimidar per la pluja, que va fer acte de presència durant tot el cap de setmana.



Edita:

Amb l'esponsorització de:



Ateneu
Santfeliuenc

Vidal i Ribas, 23-25
08980 Sant Feliu de Llobregat
tel. 93 685 32 42 fax 93 632 72 19
a/e: ateneusf@suport.org
www.ateneu.santfeliu.net

Amb la col·laboració de:



Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Direcció General d'Acció Cívica

Ajuntament de
Sant Feliu de Llobregat

Menú diari
Dinars casolans

Bar Ateneu

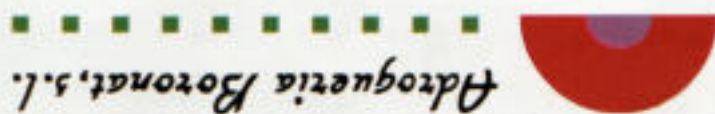
C. Vidal i Ribas, 23 - 08980 Sant Feliu de Llobregat - t. 93 666 88 03

100 botigues
al teu servei



PINTURES
ARTICLES DE NETEJA
PAPERS PINTATS
PERFUMERIA
BELLES ARTS
COLORS A LA CARTA

Laureà Miró, 290-292 i Falguera, 87
Tel. i fax 93 666 12 81
08980 Sant Feliu de Llobregat



Adrogueria Boronat, s.l.